

## Fatalitats

*Un relat de: [Lluís Pagès](#)*

Es desconeixen del tot les causes que van provocar que la corona de flors s'enlairés des del costat del forat excavat a terra, el qual ja acollia el bagul. Més incompreensible encara: la fatalitat va fer que l'objecte volador anés a aterrar al cap de la vídua, encertant-la com en el joc de les anelles, giravoltant al seu coll com ho fan aquelles als pals clavats a terra. La pobre dona, postrada en una cadira de rodes per una paràlisi degenerativa, va trobar-se de sobte com els turistes en arribar a la Polinèsia, afalagada amb el típic collaret de flors multicolors, però trasbalsada com si l'haguessin fet passar per un túnel del terror.

- Mira, mama, la iaia serà la següent, oi que sí? Si quan va casar-se la tieta va llençar d'esquena el ram de flors i qui l'entomés seria la següent en fer-ho, l'àvia també seguirà a l'avi cap al Cel en caure-li la corona, ho dic bé? – el marrec, agafat de la mà de la seva mare, pronuncià en veu alta el que li passà pel cap, amb un raonament lògic impecable i també amb la innocència pròpia de l'edat.

A la mare de la criatura, com a la resta de presents, se li posà la cara d'un blanc malaltís en constatar que la declaració sonava si fa no fa com una maledicció, que una cosa és encetar una nova vida de parella al barri i una ben altra fer-ho a l'altre barri. El que passa és que les paraules del marrec provocaren als assistents a l'enterrament una esgarrifança, però a la desafortunada vídua li vingué una pèrdua de consciència sobtada que alarmà aquells que l'envoltaven. La ferma creença religiosa de la dona s'estava posant a prova davant de fets inconnexes però convergents en la intenció de comunicar-li que potser el seu temps en aquest món s'escurçava de manera alarmant, i a veure qui és el maco que treu pit i collons en aquestes circumstàncies. Decidits, la tragueren de la cadira de rodes i l'ajagueren, tot ventant-la amb traça.

Mentre l'atenció quedava focalitzada en atendre la venerable senyora, el destí va tornar a fer de les seves i desfrenà la cadira de rodes, capricis de la física estocàstica. Aquella andròmina inicià un moviment uniformement accelerat cap al forat que acollia al finat, similar al rodolament ple d'emoció de la pilota de golf en apropar-se on hi ha la banderola. Efectivament, l'estri amb rodes assolí el seu objectiu i es precipità al buit just en el precís instant en què la padrina entreobrí els ulls en una revifada mínima però esperançadora. Lamentablement, així que la llum incidí en les seves cansades ninetes, el primer que va copsar fou el davallament ja descrit. Si després de ser "coronada", ara assistia a la caiguda del seu seti cap a on reposava el seu difunt marit, no cal dir que la sensació de malastrugança es redoblà, provocant-li un segon defalliment que alertà de nou als qui l'assistien.

El mateix nét que havia pronunciat les paraules fatídiques va adonar-se del que havia contemplat la seva àvia i es dirigí a tot córrer cap allà on reposava l'objecte. Malgrat la profunditat respectable per a l'alçada de la criatura, lliscà per la terra fins a tocar la fusta del taüt. El soroll que va fer alertà l'enterramorts, qui va pensar que potser alguna fera havia decidit de passejar-se per sobre del pijama del fusta, pertorbant la son dels justos, i decidí prendre cartes en l'assumpte: començà a llençar terra a palades dins el forat, a veure si així foragitava l'hipotètic animal. Ho va fer a un ritme prou de pressa com per a què el nen, batejat involuntàriament per la pluja de sorra, quedés quasi colgat i comencés a demanar ajuda desesperadament. Sortí del clot tibet pels braços del seu ignorant executor, qui també aconseguí treure la cadira. De l'ensurt, ni s'aturà a agrair el rescat: el vailet anà rabent on era l'àvia per comunicar-li que havia recuperat el seu preuat medi de transport.

La respectable senyora recuperà amb prou feines l'enteniment i entrellucà la cara del seu nét. Aquesta, amb els cabells esbullats, pigallada amb terrossos de terra humida, els ulls envermellits per la coïssor, els llavis clivellats i les dents esgrogueïdes de mastegar involuntàriament residus inorgànics, recordava més aviat la de Llätzer acabat de ressuscitar que no la d'un nét infant. Amb aquesta pinta deplorable, no se li acudí altra que dir-li "he estat allà baix, àvia!", una sortida de paraigües que curtcircuità el cervell malmès de la padrina. En qüestió de minuts, la desgraciada senyora havia estat ungida amb una corona de flors, la seva cadira de rodes empesa cap al sot d'un difunt i algú tan estimat com un seu nét se li manifestava com acabat de sortir de les calderes d'en Banyetes, tres funestes referències que trastoquen al més valent dels mortals. Si el nen va dir d'on venia, l'ànima de la dona seguí el camí a la inversa i el seu cor, delicat d'entrada i afectat pels darrers esdeveniments, del tot premonitoris, va dir prou i traspassà com un ocell.

La decisió fou unànime: aprofitant l'avinentesa, reposaria al costat del seu marit (bé, més aviat al damunt) acompanyada de les ornamentacions florals i també de la cadira de marres, conjurant així qualsevol moviment excèntric d'aquestes coses que poguessin induir més cobriments de cor. I així fou com la fatalitat uní per a tota l'eternitat l'entranyable matrimoni i confirmà entre els vius que no deixarien de patir mentre seguissin exposats a la concatenació de successos farcits de malastrugança.